

Z OBSAHU	Rodina má zdomácnit svět. Katecheze papeže Františka	04
	Bez adorace není transformace. Synoda 2015: Co je skutečně v sázce	06
	Od apoštola Tomáše po tzv. Islámský stát. O křesťanech v Iráku II.	08
	Obnovit smysl pro posvátno. Příspěvek k Národnímu eucharistickému kongresu II.	10

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého biskupa
a mučedníka Polykarpa
Filipanům († po roce 155)

Bratři, toto vám píšu o spravedlnosti ne z vlastního popudu, ale proto, že jste mne vyzvali. Neboť ani já, ani jiný mně podobný člověk se v moudrosti nemůže rovnat blaženému a slavnému Pavlovi, který u vás byl osobně a učil přesně a spolehlivě slovo pravdy, a který vám psal listy, když vám byl vzdálen. Vnoříte-li se do nich, můžete dále budovat na víře vám dané. *Ta je matkou nás všech*, následována nadějí a vedena láskou k Bohu, ke Kristu a k bližnímu. Kdo jimi žije, splnil přikázání spravedlnosti; kdo má lásku, je daleko od hříchu.

Kořenem všeho zla je láska k penězům.

Protože už víme, že jsme do tohoto světa nic s sebou nepřinesli a také si nic nemůžeme odnést, vyzbrojme se zbraněmi spravedlnosti. Především učme sami sebe žít podle Božích přikázání; pak uče i vaše ženy, aby – podle jim dané víry – žily v lásce a čistotě, aby své muže upřímně milovaly, všem lidem byly se vší zdrženlivostí nakloněny a vychovávaly děti k Boží bázní. Vdovy uče, aby se zřetelem na víru v Pána žily zdrženlivě, bez ustání at' se za všechny modlí a mají se na pozoru před osočováním, pomluvami, před křivým svědectvím, hamižností a před vším zlým; at' vědí, že jsou Boží oltář, a že Bohu je všechno zřejmé a nic před ním nezůstane skryto: žádná myšlenka, žádný úmysl, nic z toho, co je skryto v srdci. [...]

Budeme-li se Pánu líbit v tomto čase, dostaneme i ten budoucí; slíbil nám přece, že nás vzkřísí z mrtvých a *budeme s ním kralovat*, budeme-li žít tak, abychom ho byli hodni, a budeme-li věřit.

Děti azyrských křesťanů prochajících z Mosulu. Foto: Flickr, Christiaan Triebert (CC BY 2.0)

Hlavním problémem je islám

Česká média, na prvním místě veřejno-právní televize, zahájila masivní proti-českou masáž na téma „Češi nepomáhají uprchlíkům“: všude jinde, zdůrazňují, lidé jeví ochotu, jen my, xenofobní čecháčci, jsme takoví... (dál si domyslíte).

My křesťané víme, že to není pravda, ale o tom dnes psát nebudu: bylo by to nošení dříví do lesa. Zajímavá je jiná věc. Celá ta mediální sprcha totiž něco zakrývá. Nechci tvrdit, že úmyslně, ale zakrývá – zakrývá to, oč vlastně jde. Novináři stavějí věc tak, jako by šlo jen o humanitární, resp. technické problémy. Uprchlíků je moc, dělají nepořádek, chtějí jen do Německa, jejich pubertáci naznačují gestem, že nás podřežou a tak podobně. Ne že by to tak nebylo, ale to přece není hlavní problém.

Hlavním problémem je islám. Po zážitcích posledních měsíců si, díky Bohu,

už snad nikdo netroufne tvrdit, že islám je náboženství míru, nebo prostě náboženství jako každé jiné. Není. Sice nás pořád ještě napadají za to, že chceme zachraňovat křesťany, ale to brzy přejde. (Tahle námitka je vůbec zajímavá: vyčítá snad někdo Siru Nicolasi Wintonovi, že zachraňoval právě židovské děti?)

Hlavním problémem je islám, a to proto, že jeho hlavním úkolem je zničit vše neislámské: pokud vím, říká se takovému plánu *genocida* a je to trestný čin. Vše ostatní už jsou jen dílčí komplikace.

Poměrně závažnou komplikací je ovšem populační krize Evropy. Státy jako Německo a my postrádají kvalifikovanou pracovní sílu: četla jsem kdesi, že Německu přebývá už sto tisíc pracovních míst. Tím se částečně vysvětluje zmatkující postup kancléřky Merkelové, ale

Dokončení na str. 2

Foto: <http://www.cadenagramonte.eu>

Kristova láska překonává zlo, které páchá Islámský stát

Rok poté, co 120 tisíc křesťanů uprchlo před Islámským státem z Ninivské planiny do Kurdistánu, hovoří chaldejský katolický arcibiskup z Erbilu Bashar Warda o každodenních problémech uprchlíků: „Dnes můžeme říci, že irácký Kurdistán je bezpečný a jeho vláda nám velmi pomáhá. Teď čekáme na osvobození našich zemí, na to, až budou bezpečné, abychom mohli začít s jejich obnovou. Jako biskup se musím starat o každodenní potřeby mého lidu a ukazovat jim, že Kristova láska překonává zlo, které páchá Islámský stát.“ Uprchlíci již, řekl dále, nežijí ve stanech a bylo pro ně postaveno 11 škol.

Arcibiskup Warda, který v Erbilu založil Katolickou univerzitu, řekl agentuře *AsiaNews*, že „naši předkové si zvolili vzdělání jako prostředek k podpoře kultury v Mezopotámii, která jim náležela v době, kdy byla napadena z arabské pouště při expanzi islámu. Dnes je velmi podobná situace, kdy křesťané čelí náporu Islámského státu.“

CC

Dokončení ze str. 1

vůbec se nevysvětluje, proč i v této situaci mají Němci tak málo dětí. U nás to také není moc slavné.

A tak si závěrem kladu otázku, proč k *reálnému a bezprostřednímu* nebezpečí genocidy ze strany islámu přidáváme ještě toto druhé nebezpečí, které bych pracovně nazvala nedostatkem vůle k budoucnosti.

*Michaela Freiová
publicistka a překladatelka*

Videoposelství papeže Františka na Kubu

Všechny kanály kubánské státní televize odvysílaly ve čtvrtek 17. září videoposelství papeže Františka, kterým se obrací na obyvatele karibského ostrova těsně před zahájením apoštolské cesty. Text videoposelství zveřejnila Kubánská biskupská konference a všechny veřejnoprávní sdělovací prostředky mu věnovaly širokou pozornost.

Svatý otec v poselství mimo jiné řekl: „Navštívím vás, abych sdílel víru a naději, abychom se vzájemně posílili v následování Ježíše. Velice mi prospívá a pomáhá, když pomyslím na vaši věrnost Pánu, na odvahu, s jakou podstupujete každodenní obtíže, na lásku, kterou si pomáháte, abyste se vzájemně podpořili v životní pouti. Děkuji vám za toto cenné svědectví. Ze své strany bych vám chtěl předat velmi prosté poselství, které je však, podle mého soudu, důležité a nezbytné. Ježíš vás velice miluje, Ježíš vás opravdu miluje. Stále vás nosí v srdci. Ví lépe než kdokoli jiný, co každý z nás potřebuje, po čem touží, jaká jsou jeho nejhlubší přání, jaké je naše srdce. On nás nikdy neopouští a přestože se nechováme tak, jak by od nás očekával, stále zůstává po našem boku. Je ochoten nás přijmout, utěšit, dodat nám novou naději, nové příležitosti a nový život. On nikdy neodchází, ale stále zůstává. [...] Chtěl bych mezi vás přijít jako misionář milosrdenství a Boží něhy, avšak povolte mi také, abych povzbudil rovněž vás k tomu, abyste se stali misionáři nekonečné Boží lásky. Kéž nikdo není ochuzen o svědectví naší víry a lásky. Kéž celý svět ví, že Bůh vždy odpouští, stojí nám stále po boku a miluje nás. [...] Svěřuji Boží Matce tuto cestu a také všechny Kubánce. Prosím, modlete se za mne. Ať vám Ježíš žehná a Panna Maria vás chrání. Děkuji.

RaVat

Shromáždění za náboženskou svobodu a solidaritu s pronásledovanými křesťany

CSI – Křesťanská mezinárodní solidarita zve 14. října na shromáždění k vyjádření solidarity a povzbuzení k pomoci křesťanům zejména z oblasti Středního a Blízkého východu.

„Křesťanství je nejpronásledovanější náboženství. Na jaře roku 2011 vyhlásila Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) varování před hrozbou úplné likvidace křesťanů a ostatních náboženských menšin na Blízkém a Středním východě. V současnosti vidíme, že se toto varování naplňuje. Už nemůžeme mlčet,“ uvádí CSI v prohlášení a pozvance na akci.

Shromáždění se uskuteční 14. října 2015 od 17h. v Praze na Hradčanském náměstí. Cílem je apel na občany, křesťany i představitele církví a veřejného života, aby pamatovali na pronásledované křesťany. Také zástupci médií by si měli upravit pohled na to, že křesťané nejsou pronásledováni jen v IS.

„Žádejme politiky, aby se brali za dodržování náboženské svobody a rozvojovou pomoc podmínili dodržováním základních svobod – aby obchod nenadřazovali lidským právům. Aby byl přednostně udělován azyl pronásledovaným křesťanům a příslušníkům ostatních ohrožených náboženských menšin,“ vyzvali organizátoři. Více informací můžete najít na <http://www.csi-cr.cz>.

CSI, RC

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Europoslanci znovu zasáhli do principu subsidiarity

Evropský parlament opět hlasoval o potratech, eutanazii, vzdělávání dětí či tzv. manželství osob stejného pohlaví. Přitom se jedná o témata, která jsou v přímé kompetenci členských států EU na základě principu subsidiarity. Hnutí Pro život ČR spolu s dalšími evropskými organizacemi vyzvalo europoslance, aby respektovali národní kompetence členských států a zprávy Ferrara a Rodrigues zamítli.

Bohužel však Evropský parlament 9. září obě předložené zprávy schválil. Pro hlasovalo 408, proti 236 a zdrželo se 40 poslanců. Místo návrhů řešení, které by přispěly k obecnému dobru, obě zprávy sledují jen ideologické požadavky, které již dříve vyvolaly řadu protestů.

Koncept základních lidských práv je již dlouhou dobu Evropskou unií zneužíván k prosazování stanovisek ve prospěch tzv. manželství osob stejného pohlaví, eutanazie, potratů a sexuální výchovy ve školách. V těchto případech však jde o pseudopráva a o pošlapávání skutečných lidských práv.

Stejná témata se objevují i ve zprávě italské europoslankyně Laury Ferrara z parlamentní skupiny Evropa svobody a přímé demokracie ke stavu dodržování základních práv v Evropské unii v letech 2013–2014.

Zpráva portugalské socialistky Liliiany Rodrigues o posílení postavení dívek v EU prostřednictvím vzdělávání zasahuje do vzdělávacích programů členských států (včetně sexuální výchovy), aniž by brala v potaz primární právo a roli rodičů ve vzdělávání svých dětí.

Europoslankyně Michaela Šojdřová vydala prohlášení, že nepodpoří zprávu Rodrigues: „Jedná se o nadbytečný dokument plný ideologických fráží.“ Její slovenský kolega Branislav Škripek se připojil s prohlášením ke zprávě Ferrara: „Proč chce [EU] určovat, že antikoncepce je pro mladistvé správná?“

HPŽ ČR

Úvahy o rodině ke Světovému setkání rodin ve Filadelfii

Úvahy o rodině inspirované tématy Katecheze k nadcházejícímu Světovému setkání rodin ve Filadelfii (22.–27. září 2015) je možné najít na internetových stránkách Národního centra pro rodinu ČBK www.rodiny.cz. Doporučujeme.

„Rodina, manželství, láska, sexualita, výchova dětí, vztahy – toto jsou témata, o kterých můžeme denně číst v různých periodikách, odborných publikacích, na internetu, témata, o kterých se vedou celospolečenské diskuse i běžné hovory lidí. Hledají se řešení palčivých otázek, z bezradnosti se často pouze konstatují negativní jevy. Z tohoto pohledu zní motto letošního setkání ve Filadelfii: „Naším posláním je láska: rodina plná života“ téměř jako provokace. Láska jako poslání našeho života, jeho motor, zdroj radosti v rodině, která se šíří dál,“ říká ředitelka Národního centra pro rodinu (NCPR) Marie Oujezdská.

Přípravná katecheze ke Světovému setkání rodin, které připravilo NCPR, se snaží ukázat krásu ideálu křesťanského manželství a rodiny. „Cílem úvah je povzbudit na příkladu aktuálních témat dotýkajících se české rodiny ke konkrétní práci s ideálem: nebát se přiznat si nároky, vlastní selhání nevyjímaje, a přitom počítat s tím, že křesťanství je šité na míru životu ve všedních a obtížných situacích. Garantem pravdivosti ideálu není totiž jen dobře míněná či tradicí odzkoušená myšlenka, ale, jak Katecheze zdůrazňuje, živá přítomnost Boha doprovázejícího každou rodinu,“ doplňuje Marie Oujezdská. Více na stránkách Národního centra pro rodinu, www.rodiny.cz.

TS ČBK

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

V září oslavujeme dva světce z úsvitu našich národních dějin. Jsou to svatá Ludmila a svatý Václav. První česká mučednice a kníže Čechů – mučedník. Kolik věcí je spojuje. Rodinná vazba, křesťanská víra, duchovní blízkost, služba národu a vlasti, vydávání svědectví o Kristu a nakonec obět' vlastního života. Ten, kdo jde věrně cestou Kristovou, nakonec dozrává v člověka, jenž je Kristu velmi podobný. Je s Kristem sjednocen. Jeho láska se stává nezištnou a tak velikou, že je ochoten dát i svůj život za druhé.

Ještě něco svatou Ludmilou a svatého Václava spojuje. Je to jejich vroucí vztah k Eucharistii. Svatá Ludmila z Eucharistie žila, čerpala a dokázala tuto eucharistickou životní formu předat i svému vnukovi. Svatý Václav pak z Eucharistie učinil střed svého duchovního života i své vládařské služby. Oba zajisté prožívali, jak je sám Ježíš zapojoval do osvobozujícího dění Kalvárské oběti a následného Vzkříšení. Oba byli svatým přijímáním vtahováni do Krista a nabývali stále dokonaleji jeho podobu.

V tom nám jsou první čeští světci velkými vzory. Význam a vliv Eucharistie v životě křesťanů totiž zůstává přes všechny dějinné proměny stejný. Eucharistie je pramen, střed a vrchol našeho života s Pánem. Příští měsíc budeme moci na Národním eucharistickém kongresu v Brně znovu reflektovat tento Dar všech darů. Dar nekonečné Boží lásky. Dar samotného Boha. Kéž bychom i my lépe žili z Eucharistie a nechávali se proměňovat v Krista v jednotě se všemi, kdo Ježíše opravdu milují. Toto napojení na Pána ve Svátosti oltářní nás připravuje pro rozhodující boj. Kdo ví, zda-li si i nás Pán nevyvolil, abychom jednou vydali svědectví nejvyšší.

Svatý Václav a Ludmila jsou pochováni nedaleko od sebe v chrámech Pražského hradu. Jejich oslavené duše jsou však již sjednocené v nebeské slávě a odtud se za náš národ i za každého Čecha u Boha přimlouvají.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svaté Zdislavy

RODINA MÁ ZDOMÁCNIT SVĚT

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Edward Burne-Jones: Strom života (1888). Foto: Flickr, Gandalf's Gallery (CC BY-NC-SA 2.0)

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Tato naše reflexe je poslední z cyklu katechezí o manželství a rodině. Stojíme před krásnými a náročnými událostmi, které se přímo pojí k tomuto velkému tématu, Světovým setkáním rodin ve Filadelfii a biskupskou synodou v Římě. Obojí má světový rozměr, který odpovídá všeobecné dimenzi křesťanství, ale také všeobecné důležitosti tohoto základního a nezastupitelného společenství, kterým je rodina.

Rodina je obranná základna

Nynější civilizační etapa je poznamenána dlouhodobými účinky společnosti řízené ekonomickou technokracií. Podřízenost etiky logice zisku má k dispozici nesmírné prostředky a enormní mediální podporu. V tomto scénáři se nová smlouva muže a ženy stává nejenom nezbytností, ale i strategií emancipace národů od peněžní kolonizace. Tato smlouva se musí znovu stát směrnicí politiky, ekonomie i občanského soužití! Ona rozhoduje o obyvatelnosti země, o přenosu životního citu a o vazbách paměti a naděje.

Mohli bychom říci, že manželsko-rodinné společenství muže a ženy je

„zlatým jádrem“ této smlouvy, její životodárnou gramatikou. Víra ji čerpá ze stvořitelské moudrosti Boha, který světil rodině nikoli péčí o samoučelnou intimitu, nýbrž vzrušující plán „zdomácnění“ světa. Právě rodina je počátkem, základem této světové kultury, která nás zachraňuje před mnoha a mnoha útoky, destrukcemi, kolonizacemi, včetně té

Kristus narozený ze ženy je Božím pohlazením našich ran, našich pochybení, našich hříchů.

peněžní, anebo před ideologiemi, které tolik ohrožují svět. Rodina je obrannou základnou.

Stvoření jako horizont života a víry

Právě biblické slovo o stvoření skýtalo základní inspiraci v našich krátkých středečních meditacích o rodině. Z tohoto Slova můžeme a musíme znovu, široce a hluboce čerpat. Čeká nás obrovská, ale také velice vzrušující práce. Boží stvoře-

ní není pouhá filosofická premisa: je to všeobecný horizont života a víry! Neexistuje jiný božský plán než stvoření a jeho vykoupění. Pro spásu stvoření a každého tvora se Bůh stal člověkem, „pro nás lidi a pro naši spásu“, jak říká Krédo. A zmrtvýchvstalý Ježíš je „dříve zrozený než celé tvorstvo“ (Kol 1,15).

Stvořený svět je svěřen muži a ženě. To, co se děje mezi nimi, poznamenává všechno. Jejich odmítavý postoj k Božímu požehnání ústí nevyhnutelně do jakéhosi deliria všemohoucnosti, které obrací všechno vniveč. Říkáme tomu „prvotní hřích“. A všichni přicházíme na svět s touto dědičnou chorobou.

Zvláštní poslání ženy

Přesto však nejsme prokleti, ani ponecháni sobě napospas. Už starozákonní podání první lásky Boha k muži a k ženě bylo psáno ohněm! „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím“ (Gn 3,15a). Těmito slovy se obrací Bůh ke lstivému hadovi, mágovi. A prostřednictvím těchto slov Bůh vybavuje ženu ochrannou bariérou proti zlu, ke které se může, pokud chce, utíkat po všechna pokolení. To znamená, že žena je nositelkou tajného a zvláštního požehnání na obranu svého stvoření před Zlým! Jako žena Apokalypsy, která běží skrýt dítě před Drakem. A Bůh ji chrání (srov. Zj 12,6).

Pomyslete, jaká hlubina se zde otevírá! Vyskytují se mnohá a někdy urážlivá klišé o ženě pokušitelce jako té, která navádí ke zlu. Existuje však prostor pro teologii ženy, který je na výši tohoto Božího požehnání pro ni a pro její potomstvo!

Bůh se nepřestává starat

Milosrdná Boží ochrana nad mužem a ženou však v každém případě pro oba nikdy neustává. Nezapomínejme na to! Symbolický jazyk Bible nám říká, že ještě před jejich vyhnáním ze zahrady Eden udělal Bůh muži a ženě kožené sukny a oblékl je do nich. Tento projev něhy

znamená, že Bůh ani v bolestných důsledcích našeho hříchu nechce, abychom byli nazí a vydáni svému údělu hříšníků. Tato božská něha, tato péče o nás, se vtělila v Ježíši Nazaretském, Božím Synu, „narozeném ze ženy“ (Gal 4,4). A svatý Pavel dále říká, že „Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci“ (Řím 5,8). Kristus narozený ze ženy, z jedné ženy, je Božím pohlazením našich ran, našich pochybení, našich hříchů. Bůh nás miluje

takové, jakými jsme, a chce nás v tomto plánu vést dál. Žena je ta silnější, která tento plán nese dál.

Příslib, který Bůh dává muži a ženě na počátku dějin, zahrnuje všechny lidské bytosti až do konce dějin. Budeme-li mít dostatek víry, rodiny národů země se rozpoznají v tomto požehnání. Na každý pád, kdokoli se nechá pohnout touto vizí, ať už patří k jakémukoli národu, lidu a náboženskému vyznání, je na cestě

s námi. Bude naším bratrem a naší sestrou. Bez jakéhokoli proselytismu! Kráčeje v tomto požehnání za tímto Božím cílem, aby se z nás všech v životě stali bratři uprostřed světa, který jde kupředu a rodí se z rodiny, ze spojení muže a ženy. Bůh vám žehnej, rodiny všech koutů země! Bůh žehnej vám všem!

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezititulky redakce)

FRANTIŠKU, BUĎ SEBOU I NA KUBĚ A U OBAMY

Bude to nejdelší cesta tohoto pontifikátu, téměř 10 dní, 26 promluv, z nichž pouze 4 anglicky. Jedna z nejlépe připravených cest. Tak o tom ujišťoval na briefingu před odjezdem vatikánský mluvčí. František totiž ještě nikdy nebyl ani na Kubě ani v USA. Oba tyto „ráje“ jsou mu cizí, což může trochu překvapovat, vezme-li v úvahu, s jakou lehkostí František kritizuje, ač ne přímo Spojené státy a zároveň dává důvěru politikům hlásícím se k odkazu Che Guevary. Viděli jsme to během jeho nedávné cesty do Latinské Ameriky.

Píšu tato slova v předvečer papežské cesty, která bude pro Františka nenasnadným prubířským kamenem. Půjde-li za hlasem svého srdce a zůstane věrný své starosti o chudé, bude muset na Kubě vystoupit proti diktatuře bratří Castrových. Víme už, že se setká s Fidellem. P. Federico Lombardi potvrdil, že je to vysoce pravděpodobné. Vzhledem k jeho špatnému zdravotnímu stavu se papež vydá za otcem kubánské revoluce. Kromě toho, vezme-li v potaz Františkův soucit s osudy uvězněných, lze si jen těžko představit, že by se na Kubě nepostavil na jejich obranu, že by se nepokusil setkat alespoň s některým z politických vězňů, kteří trpí nevinně a kterých se velká amnestie netýká. P. Lombardi před cestou mírnil vášně. Několikrát opakoval, že o podobném setkání mu není nic zná-

Foto: Wikipedia, Jeffrey Bruno (CC BY-SA 2.0)

Bude papež František při své desáté apoštolské cestě pamatovat na chudé, na vězně svědomí a na rodiny?

mo, a připomínal, že Svatý stolec zasahuje v takových situacích svým způsobem, tedy diskrétně a rozvážně. Jak známe Františka, těžko si představit, že by se nechtěl vydat na tyto daleké periferie.

Ve Spojených státech to nebude pro papeže o nic lehčí. Američany fascinuje. Zajímavé je, jak mi řekl jeden americký profesor z Papežské univerzity, shodou okolností jezuita, že František se těší větší popularitě u obyčejných Američa-

nů než u praktikujících katolíků. Mezi papežovy obdivovatele patří i prezident Obama. A víme, že nebude šetřit projevy srdečnosti. Navzdory protokolu vyjede Františkovi vstříc na letiště, a to s celou rodinou. A zároveň tentýž Obama má lví podíl odpovědnosti na situaci v současném světě. Není dne, kdy by František nepranýřoval nespravedlnost a konflikty, třetí světovou válku po kouskách, jak říkává. Vůči nobilistovi Obamovi by měl papež postupovat rázně. Jak ale odplácet za tak ostentativní přízeň hořkými slovy?

Když procházím program apoštolské cesty, nejvíc je mi líto Světového setkání rodin ve Filadelfii. To byl původně hlavní důvod cesty do USA. Postupem času se program rozrostl na dvě země. Všechno to bohužel zastře setkání ve Filadelfii, které bude probíhat paralelně s papežskou návštěvou v USA, a tedy uplyne bez povšimnutí. Za celou desetidenní návštěvu bude papež s rodinami jen několik málo hodin. A navíc poslední den, před závěrečnou mší pro rodiny, odjede ještě do přísné věznice. Pro média to bude nepochybně chytlavější než dialog s rodinami.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

BEZ ADORACE NENÍ TRANSFORMACE

Synoda 2015: Co je skutečně v sázce

Církev je dnes pod stále větším tlakem, aby se „zmodernizovala“, včetně svého pojetí rodiny a sexuality. Jak by na to měla reagovat?

Až se Církev 4.–25. října 2015 shromáždí v Římě na synodě, jíž se dostává tolik publicity, bude hlavním bodem jednání „Rodina“. Žijeme v době, kdy se z rodiny, jež je podstatou lidské zkušenosti, stalo „horké“ téma. To je samo o sobě dosti znepokojivé. Jsou zde však i další výbušná témata, jako je podávání svatého přijímání katolíkům, kteří po rozvodu uzavřeli nový sňatek (bez prohlášení prvního manželství za neplatné), a vycházení vstřícním aktivním homosexuálům.

Zároveň politici a světská média – ale i někteří představitelé Církve – vykonávají na Církev nátlak, aby své pojetí rodiny a sexuality „zmodernizovala“. To vede u mnoha lidí v Církvi, laiků i duchovních osob, ke zmatku a úzkosti. Následně vznikají výzvy, aby se Církev modernizovala a přizpůsobila. Jak by na to měla reagovat?

Návrat k jádru víry

Jsem přesvědčen, že odpověď je v návratu k základní katolické pravdě, která by, kdyby se jí synoda zabývala, nejen vyřešila problémy, jež jsou na programu jednání, ale i oživila jádro naší morálky a pomohla nám vrátit sílu našemu posláni měnit svět.

Jinými slovy, první starostí synody by mělo být zdůraznění stěžejního bodu naší víry, totiž reálné přítomnosti Krista v Eucharistii. Jestliže se vedení Církve od této fundamentální pravdy – skutečnosti, že Ježíš Kristus je mezi námi opravdu přítomen – odklání, ztrácí Církev samotné světlo, jež osvětluje cestu, po níž musíme jít do světa. Výsledkem je několik generací zmatených katolíků, kteří akceptují řešení světa, diví se, proč je Církev tak zaostalá, a skutečnou evangelizaci a sociální spravedlnost zaměňují za „toleranci ke každému“.

Řešením pro tuto zmatenou a obtížnou dobu je návrat k jádru naší víry,

aby světlo Kristovo osvětlovalo naši cestu do budoucnosti. Ve věroučné konstituci o Církvi učí Druhý vatikánský koncil, že „světlo národů je Kristus... který již vyzařuje na tváři Církve“ (č. 1). Svatý Pavel říká: „(Kristus) je dříve než všechno (ostatní) a všechno trvá v něm“ (Kol 1,17). Ježíš je centrem všeho, je gravitační silou, která drží pohromadě náš mravní vesmír.

Agnus Dei (mozaika v kapli Nejsv. Svátosti ve Westminster-ské katedrále). Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Nikdy nezapomínejme, že každá epocha vzkvétá nebo upadá podle své oddanosti Nejsvětější Svátosti.

Ukazovat na Krista

Dnes cítí i světští lidé, že dochází k dezintegraci. Slepé násilí, přírodní katastrofy, kolaps tradiční morálky, vzestup brutálních politických hnutí a mezinárodních gangů vyvolávají znepokojení a údiv většiny lidí. „Co se stane přistě?“

Svět to možná ani neví, ale hladově po vedení Církve. To spočívá v tom, že lidstvu ukazuje na Ježíše Krista. Ve věroučné konstituci o Církvi Druhý vatikánský koncil učí, že „svým spojením s Kristem“ je Církev „nástrojem... jednoty celého lidského pokolení“ (č. 1).

Nejintimnějším a nejhlubším „spojením s Kristem“ je Eucharistie. Pavel VI. ve své encyklice *Mysterium fidei* z roku 1965 konstatoval, že reálná přítomnost Krista v Eucharistii je „přítomností par excellence“ Ježíše Krista v katolické církvi (č. 39). Proč? Protože při proměňování se podstata hostie mění ve „fyzickou realitu“ Ježíše Krista, který je „tělesně přítomen“ – „zcela a úplně Bůh a člověk“. Došlo k *záměně podstaty* – tj. je zde sám Kristus na místě podstaty chleba, která přestává existovat (č. 46).

Je to skutečný zázrak – obrovský a lidskými slovy nevyjádřitelný. Je to nejdokonalejší projev Boží lásky ke světu. Znamená, že nám Bůh říká: „Neopustím vás. Budu s vámi až do konce časů, ano, dokonce ve svém fyzickém těle!“

Odklon od víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii

Jak se tedy stalo, že jsme se od této úžasné zásadní pravdy odchýlili? Tento odklon od víry v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii ve skutečnosti vzrůstal po desetiletí. Během Druhého vatikánského koncilu Pavel VI. v encyklice *Mysterium fidei* varoval před snahami teologů redukovat ji na pouhý „symbol“ Kristovy „duchovní přítomnosti“ mezi členy společenství či shromáždění (č. 10–12, 39).

Po ukončení koncilu však vlivní teologové, kteří důvěřovali více vlastnímu rozumu a od posvátné Tradice se odchýlili, varování Pavla VI. ignorovali. Namísto toho využili a zneužili nové koncilové „politiky otevřených oken“ a popřeli, že proměňování znamená *podstatnou změnu* chleba a vína v Tělo a Krev Ježíše Krista. Podle nich proměna spočívala jen ve změně „významu“ chleba a vína pro společenství, nikoli záměnu podstaty chleba a vína jako takového. Chléb a víno pro ně byly jen „symboly“ představující

„skutečnou přítomnost“ Krista existujícího v myslích a srdcích členů společenství. To vedlo liturgisty a katechety ke zdůrazňování přítomnosti Krista ve společenství a opomíjení jeho přítomnosti v Hostii při proměňování a ve svatostánku.

Postupem času se dostavilo liturgické a svátostné zmatení. To se nejdramatičtěji projevilo v osudu svatostánku. Počínaje od 60. let se v mnoha kostelech po celém světě svatostánek – v němž přebývá náš Pán v Nejsvětější Svátosti – přesunul ze svého řádného místa na oltáři na zastrčené boční oltáře a do maličkých prostor. Jelikož „sejde z očí – sejde z myslí“, v celých generacích katolíků – řeholníků, katechetů, učitelů, kněží, rodin i dětí – začala rovněž blednout víra v reálnou přítomnost.

Dnes existuje rozšířené hnutí zakazující klečení – v latinském ritu oficiální úkon vnější adorace Eucharistie. Odstranit toto hluboké, instinktivní gesto klanění se Ježíši Kristu znamená mít lidi k tomu, aby na Krista zapomněli!

Falešné právo na přijímání Eucharistie

K nejradiálnější degradaci reálné přítomnosti Krista v Eucharistii však dnes dochází, když někteří muži Církve mění svátost v politickou hru a spojují politická hnutí, např. za právo na potrat a „alternativní“ manželství (třeba neplatná nová manželství po rozvodu a svazky homosexuálů) s falešným takzvaným „právem“ na přijímání Krista v Eucharistii.

To je nehorázné! Zdá se však, že řada účastníků synody se chystá vyzvat ji, aby právě toto povolila. Ptají se, zda lidé právě v těchto nemorálních situacích mohou nyní přistupovat ke svatému přijímání.

Odpověď na to (a mnohem víc) ale už máme v kánonu 915 *Kodexu kanonického práva*. Říká se tam, že „ke svatému přijímání se nepřipustí ti, kdo tvrději se trvávají ve zjevném těžkém hříchu“. To je jasné uznání hluboké posvátnosti Nejsvětější Svátosti mezi námi a slavnostní odpovědnosti Církve chránit svého Spasitele před dalším a ustavičným zneužíváním.

Bůh od nás žádá věrnost

Církev, strážkyně mocné Přítomnosti Ježíše Krista v celých dějinách a v každé době, se tedy svoláním této poslední sy-

Lev XIII. vybízí Evropu k adoraci Nejsvětější svátosti (detail mozaiky v kostele sv. Jáchyma v Římě)
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

nody blíží k novému okamžiku své učitelské činnosti. Ale využije své jedinečné úlohy ukázat světu skutečnou přítomnost Krista? Kdy je k tomu lepší doba než teď? Někteří představitelé Církve se bohužel chovají jako spojenci sekulárního světa. Tito zastánci modernismu se spojují a žádají, aby Církev schválila

Posláním Církve je hlásat úžasnou realitu Ježíše Krista, skutečně přítomného v našem světě, připraveného pomoci nám vyřešit zdánlivě nemožné.

velká mravní zla, která pokřívají rodinu. Zejména usilují o církevní požehnání pro „nemanželství“ a schvalování práv homosexuálů. Pokud synoda odolá, bude pravděpodobným výsledkem celosvětové opovržení a další tlak na omezování náboženské svobody ve veřejném prostoru, a to dokonce i v našich vlastních školách a kostelech.

Teď je tedy čas, aby celá Církev hlásala úžasnou realitu Ježíše Krista, skutečně přítomného v našem smutném a násilném jednadvacátém století, připraveného pomoci nám vyřešit zdánlivě nemožné.

Bude svět poslouchat? Mnozí lidé nikoli. Když Kristus prohlásil: „Já jsem

chléb života,“ nakonec „mnoho jeho učedníků odešlo“ (Jan 6,48 a 66).

Jak však říkala Matka Tereza, „Bůh od nás nežadá, abychom byli úspěšní, jen abychom byli věrní.“ Ti praví navíc budou poslouchat. Bůh od nás chce pouze hlásat dobrou zprávu o tom, že On je „reálné“ s námi. Začne-li synoda hlásáním víry a důvěry v Ježíše Krista, přítomného v našem světě, zejména jeho reálné přítomnosti v Eucharistii, zdaří se.

Modleme se tedy a vyzýváme účastníky synody, aby veřejně uznali, že Kristus je jedinou odpovědí na problémy světa – právě ty problémy, které má synoda na programu jednání. Bude to vyžadovat, abychom se opět obrátili ke Kristu v Eucharistii. Kardinál Ratzinger to v jedné diskusi o adoraci Eucharistie ve vztahu k měnícímu se světu řekl takto: „Bez adorace není transformace“.

Dokonale to však shrnuje zejména svatý Petr Julián Eymard, když říká: „Nikdy nezapomínejme, že každá epocha vzkvétá nebo upadá podle své oddanosti Nejsvětější Svátosti.“

Fr. Regis Scanlon OFM Cap
<http://www.crisismagazine.com>

Přeložila Lucie Cekotová
(Mezilitulky redakce)

P. Regis Scanlon OFM Cap je spirituálem a kaplanem Misionárek lásky Matky Terezy v Denveru

OD APOŠTOLA TOMÁŠE PO TZV. ISLÁMSKÝ STÁT

Křesťané Iráku v historické perspektivě (II. část)

Zdá se, že jsme svědky vykořenění křesťanů z Blízkého východu, ze zemí, v nichž křesťané po staletí žili a jejichž dějiny formovali.

Katastrofa roku 2003 a let následujících

Postavení křesťanů v Iráku se po invazi roku 2003 zhoršilo téměř okamžitě. Zvláště neúnosná byla léta 2004–2010, kdy ve všeobecném chaosu a bezvládně denně docházelo k útokům, vraždám, únosům, vypalování chrámů, nuceným konverzím k islámu aj.

V srpnu 2004 šokovaly Bagdád a Mosul teroristické útoky na čtyři syrské a jeden arménský chrám, při nichž zemřely desítky osob. O dva měsíce později bylo zároveň napadeno a poničeno dalších šest chrámů. Provokativní publikace karikatur proroka Mohameda v dánském deníku *Jyllands-Posten* vyústila 29. ledna 2006 v bombové útoky na dalších šest bagdádských a kirkúkských kostelů. V lednu 2008 vybuchly nastražené bomby u devíti křesťanských chrámů.

Záhy se nesnášenlivost radikálů (jak sunnitů, tak šíitů) snesla i na přední představitelů jednotlivých církví. Přesto, že zaplatil výkupné, byl v roce 2006 zohaven a stát syrsko-jakobitský kněz Bútros Iskander. Poté, co chaldejsko-katolický kněz Raghíd Azíz Ganní a jeho tři jáhni odmítli v červnu 2007 konvertovat k islámu, k čemuž je nutili muslimští ozbrojenci přímo před mosulským syrsko-chaldejským chrámem Svatého Ducha, byli na místě zastřeleni; aby byl znemožněn řádný pohřeb zesnulých, útočníci jejich těla vyhodili do povětří. V únoru 2008 byl unesen a zavražděn chaldejsko-katolický arcibiskup Mosulu Már Paulos Faradž Rahhí; v dubnu téhož roku byl nalezen mrtev ve svém bytě syrsko-jakobitský biskup Júsuř Adel. O dva roky později, 31. října 2010, podniklo během nedělní mše šest sebevražedných muslimských zabijáků útok na syrsko-katolický kostel v Bagdádu – výsledkem bylo 58 mrtvých a 78 zraněných. Irácké církve se tak díky

„bratrské pomoci“ Západu, která vedla fakticky k rozkladu státních struktur země, zařadily do zástupu východních křesťanských společenství, jejichž soupis novomučedníků se neustále rozšiřuje.

Po každém z těchto útoků následoval hromadný exodus věřících – bohatší hledali únik v zemích západní Evropy a Spojených státech, chudší byli odsouzeni žít v uprchlických táborech v Jordánsku, Libanonu, Egyptě a Turecku. Odha-

Foto: <http://theorthodoxchurch.info>

Mé chrámy jsou bombardovány. Moji bratři jsou napadáni a unášeni. Mým dětem a rodičům jsou stínány hlavy.

duje se, že své domovy muselo opustit na dvě třetiny iráckých křesťanů, podíl místních věřících se tak snížil na 1 %.

Ve svých emotivních projevech situaci zhodnotila spisovatelka a lidskoprávní aktivistka Asyřanka Rosie Malek-Yonanová: „*Mé chrámy jsou bombardovány. Staří lidé jsou zabíjeni. Moji mladší bratři jsou napadáni a unášeni. Moji spolužáci jsou týráni a biti. Mým dětem a rodičům jsou stínány hlavy. Pokud moje dcera odmítne nosit muslimský hidžáb, je znásilněna nebo zmrzačena kyselinou vystříknutou do tváře. A většina z těchto událostí se do zá-*

padních médií nedostane... Tato zvěřstva probíhají přímo před bdělými očima mé americké vlády, a to od „osvobození“ Iráku...“ V řadě svých vystoupení a článků neváhala tento stav přirovnat k další vlně genocidy započaté událostmi *Sajfó*.

Ačkoli se situace v následujících letech poněkud uklidnila, vnější (odchod spojeneckých vojsk, slabá a nevykonná centrální vláda, aktivita islamistických radikálů), ani vnitřní faktory (emigrace, demografický propad, sociální marginalizace) do budoucna nevzbuzovaly přílišné naděje.

Křesťané sice hned po pádu strany Baas založili celkem pět politických stran (z 80 nově vzniklých), jejich reálný vliv na běh událostí byl však hned zpočátku pouze minimální. V jistém směru se totiž měli stát hnacím motorem „demokratiizačních“ procesů v irácké společnosti, k čemuž zjevně díky občanské válce, jež pro ně vyústila v pronásledování a masakry, nedošlo.

„Vlast nebo exil“ – tak zní životně důležitá otázka, již je v posledních letech vystavena většina iráckých křesťanů. Jejich volba se stala o to složitější a paradoxnější, že jim západní velmoci i nový režim přislíbily mnohé z toho, čemu se jim v posledních desetiletích nedostávalo. Skutečnost předčila jejich očekávání, ovšem v opačném směru: přišli i o ty jistoty a možnosti, které jim předchozí systém poskytoval.

To ovšem ještě nikdo netušil, že se blíží další nebezpečí, totiž vstup tzv. Islámského státu na politickou a vojenskou scénu Blízkého východu.

Vzestup tzv. Islámského státu a další vlna pronásledování

Až do června 2014 se relativně v bezpečí mohli křesťané cítit pouze na severu země. Jistých práv křesťané požívají v au-

tonomní oblasti zvané Irácký Kurdistan. V místním parlamentu bylo 11 (ze 111) křesel určeno pro nekurdské menšiny, mezi nimi také Asyřany a Armény. Početné komunity přebývaly především v Mosulu, dnes druhém nejlidnatějším městě Iráku, a jeho okolí. I když i zde byli křesťané v moderní době přirozeně vždy minoritou. Ve městě se nachází několik starobylých křesťanských chrámů, nedařilo se však významné kláštery sv. Matouše (Dajr Šejch Matti) a Már Behnáma, pochází odsud řada osobností jak církevní, tak politické sféry, mj. syrsko-katolický patriarcha Ignatios Gabriel I. Tappúni (1879–1968) či syrsko-jakobitský patriarcha Ignatios Zakka I. Iwas (1933). Podle chaldejsko-katolického patriarchy Louise Saka, odvážného mluvčího iráckých křesťanů, již dnes v Mosulu, poprvé za dvoutisícileté dějiny tohoto města, křesťané nežijí.

S aktivizací činnosti tzv. Islámského státu v roce 2014 začalo další kolo pronásledování náboženských menšin Iráku, a to včetně křesťanů. Na dobytých územích, včetně severoiráckého Mosulu a okolí, zahájili islámští bojovníci protikřesťanskou kampaň. Křesťanské domy byly označeny arabským písmenem *nún*, jež ve zkratce znamená *Nassára*, tedy křesťan. V červenci téhož roku vydal Islámský stát příkaz, že každý křesťan na území pod jejich kontrolou musí zaplatit zvláštní daň (přibližně 8 500 Kč na rodinu), nebo přestoupit k islámu – jinak zemře. Následkem těchto událostí byla další uprchlická vlna, kdy se statisíce věřících uchylují, tak jako dříve, na území, která islamisté neovládají, a do předchozími vlnami již zcela přeplněných okolních států.

Celý svět mohl vidět, jak jsou ničeny asyrské sochy v mosulském muzeu. Ačkoli šlo většinou o kopie, vyvolal tento krok vlnu rozhořčení. O něco později islámští bojovníci napadli mj. starobylý klášter Már Behnám, jehož chrámy (starší než většina evropských katedrál) zbavili křížů, vyhnali odsud mnichy a vyhodili do povětří hrobku světce, ježmuž je klášter zasvěcen. Podle některých zpráv klášter 15. března tohoto roku zničili zcela. To však již proběhlo takřka bez povšimnutí médií, stejně jako ničení de-

sitek chaldejských, asyrských či arménských chrámů.

Často jsou přitom křesťané vystavováni rozhodování, které, zdálo by se, zmizelo společně s genocidami křesťanů v Osmanské říši, totiž zda přijmout islám a zachránit si holý život, či konverzi odmítnout a přijít o vše, co mají – někdy i o život. Většinou tuto nabídku odmítají, a proto jsme v současném Iráku svědky masového vyznačství a utrpení pro víru v Ježíše Krista.

Konec křesťanů na Blízkém východě?

K obrodě křesťanstva na Blízkém a Středním východě a duchovního přínosu do místní společnosti, o nichž záhy po invazi spojeneckých vojsk hovořila řada významných osobností jak v Iráku, tak na Západě, nedošlo a nedochází. Místo toho jsme svědky dalších vln vraždění, pronásledování a nucené emigrace, naposledy kvůli barbarickým útokům bojovníků tzv. Islámského státu.

Křesťané tak opouštějí země, v nichž po staletí žili a jejichž dějiny formovali. Arabská muslimská společnost tak přichází o vážný stabilizační faktor svého vnitřního vývoje. Zdá se, že jsme svědky poslední fáze vykořenění křesťanů ze zemí Blízkého východu. Čeká je tak zjevně osud nikoli nepodobný tomu židovskému, kdy početné komunity v řadě

zemí oblasti od poloviny 20. století prakticky zcela zanikly.

Byť se nás snaží někteří naši i evropští politici přesvědčit o opaku, Evropa vždy byla kontinentem křesťanským – dějinami, kulturou, každodenním životem atd. Křesťané Blízkého východu jsou naši spolubratři v první linii a je naší lidskou i křesťanskou povinností jim v této zoufalé situaci pomoci. Záchrana 152 iráckých křesťanů z tábora v okolí Erbilu, jak se o ni z vlastních sil snaží český Nadační fond Generace 21, by tedy měla být pouhým začátkem daleko rozsáhlejší pomoci. Doufejme, že naše vláda projeví alespoň tolik odvahy a soudnosti, jako ta polská, která se rozhodla přijímat křesťanské uprchlíky v daleko větším počtu.

Nemenší katastrofu totiž právě nyní prožívají také křesťané v Sýrii...

Michal Řoutil

Text je upravenou a aktualizovanou verzí stati „Křesťané Iráku ve 20. a na počátku 21. století. Zoufalství a naděje deset let po začátku okupace“ publikované v ročence Parrésia. Revue pro východní křesťanství 7 (2013), s. 245–258.

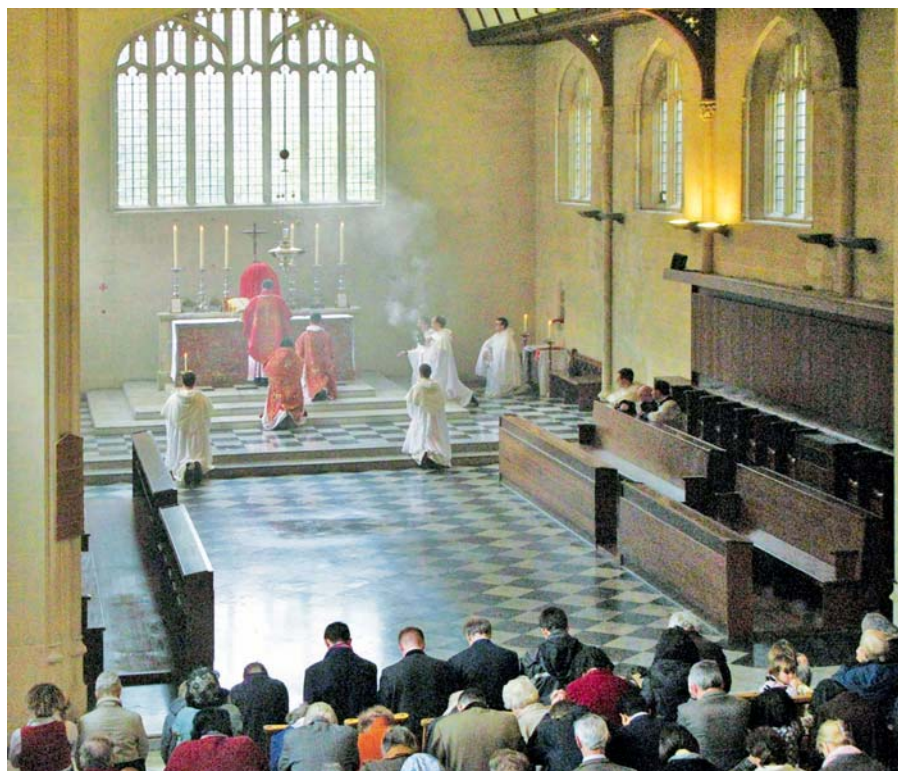
Mgr. Michal Řoutil, Ph.D., šéfredaktor ročenky *Parrésia* a zakladatel edice *Pro Oriente. Dědictví křesťanského Východu*

Ničení kláštera Mar Behnám poblíž Mosulu bojovníky tzv. Islámského státu. Foto: archiv autora

OBNOVIT SMYSL PRO POSVÁTNO

Příspěvek k Národnímu eucharistickému kongresu (II.)

Fotografie na této dvoustraně: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Máme-li z nadcházejícího Národního eucharistického kongresu načerpat co největší trvalý užitek, musíme se pravdivě, nezaujatě a bez předsudků zamyslet nad liturgickými gesty a postoji, aby byly snadno srozumitelné, aby vycházely z naší lidské přirozenosti a zřetelně vyjadřovaly víru a úctu, jaká náleží nejsvětější Eucharistii při slavení mše svaté a při svatém přijímání. „K dokonalému úkonu bohopocty nestačí prostě naplnit jen vnitřní aspekt, neboť Bůh se stal člověkem, stal se viditelným. Výlučně nebo převážně vnitřní uctívání Eucharistie s vyloučením vnějšího aspektu nerespektuje Vtělení. Taková eucharistická úcta je ‚platonická‘, je protestantská a v konečném důsledku gnostická. Člověk sám je rovněž podstatně viditelný a tělesný. Proto má být úcta k eucharistickému Tělu Kristovu nutně také vnější a tělesná. Taková bohopocta je odpovídajícím naplněním v souladu s důstojností člověka,

Při celebraci směrem k východu se shromáždění neuzavírá do kruhu, ale jako putující Boží lid se vydává k oriens, k přicházejícímu Kristu, jenž nám jde vstříc.

i když nejdůležitějším prvkem zůstává vnitřní aspekt. Oba aspekty jsou od sebe neoddělitelné.“ (Mons. Athanasius Schneider, *Corpus Christi*, Flétna, Ústí n/Orl. 2015, str. 38)

Kardinál Ratzinger řekl: „Způsob, jak se slaví liturgie, rozhoduje o osudu víry a Církve.“ (*Tamtéž*, str. 74) Tedy i o věčném osudu mnoha lidí. „Autentická obnova a reforma života Církve musí začít obnovou liturgie, to znamená prohloubením zbožnosti a bázně Boží v liturgických obřadech.“ (*Tamtéž*, str. 21) Tak bu-

deme mít lék na současnou krizi Církve a víry, jaká je patrná i z poloprázdných kostelů o nedělích a téměř prázdných ve všední dny.

Co nového přinesl Druhý vatikánský koncil

Mezi nejdiskutovanější liturgické postoje a gesta patří otázka orientace kněze při eucharistické modlitbě a možnost přijímat Tělo Páně vestoje a na ruku. Cílem mého článku není podat odborný výklad, spíše povzbudit k správnému liturgickému chování, nicméně uvedu několik základních informací.

Když jsem se věřících ptal, co nového přinesl Druhý vatikánský koncil, většinou jsem slyšel odpověď: „Sloužení mše svaté čelem k lidu.“ Takovou formu však koncil nepožaduje a ani vzdáleně nepřipomíná. S odstupem padesáti let, když se situace v Církvi radikálně zhoršila, bychom se měli podívat kriticky na vývoj liturgie na přelomu 60. a 70. let. Za nový mešní řád je zodpovědný kněz Annibale Bugnini, sekretář Rady pro zavedení liturgické konstituce, značně rozporuplná osoba. Když se v roce 1976 objevil na Pecorelliho seznamu svobodných zednářů, ihned byl při Svatém stolci, již v hodnosti arcibiskupa, zbaven své významné funkce. Ve své knize *The Reform of the Liturgy 1948–1975* se dozývá, že předložil papeži k podpisu svou verzi nového misálu, aniž do ní zapracoval jeho četné připomínky. Vodítkem Bugniniho reformy bylo: „Musíme z našich katolických modliteb a katolické liturgie odstranit vše, co může být stínem překážky pro naše odloučené bratry, tj. pro protestanty.“ (A. Bugnini, „L'Osservatore Romano“, 19. března 1965.) Není divu, že Bugniniho „nově pojatá, vzorová mše, která měla zaujmout a také zaujala místo dosavadního *Ordo missae*, byla odmítnuta většinou Otců, svolaných pro tento účel v roce 1967 na zvláštní synod“ (Joseph Ratzinger – Benedikt XVI., *Můj život*, str. 87). Nový misál je však platný.

Kterým směrem se máme modlit při eucharistické liturgii

Ačkoli se v čl. 262 úvodu k novému misálu uvádí možnost slavení mše svaté tváří k lidu, v jiných člancích a v samotných rubrikách se předpokládá, že kněz se střídavě otáčí k oltáři nebo k lidu. Přestože celebrace tváří k lidu (*versus populum*) nebyla nikdy nařízena, podivně se rozšířila po celém křesťanském světě římského ritu, jako by byla povinná, nebo alespoň lepší a žádoucnější. Opak je však pravdou. Již celá desetiletí kardinál Ratzinger, papež Benedikt XVI., upozorňuje, že k takovému způsobu slavení Eucharistie není důvod a že je na čase, aby se oltáře vrátili na původní místo: „Stejně tak má svůj význam společné obrácení k východu při eucharistické modlitbě. Nejedná se zde o něco náhodného, nýbrž o samu podstatu. Není důležitý pohled na kněze, ale společný pohled na Pána. Nyní se nejedná o dialog, nýbrž o společné vzývání, o obrácení směrem k Přicházejícímu. Podstatě děje neodpovídá uzavřený kruh, ale společná cesta, jež je vyjádřena společným směrem. [...] Ve skutečnosti tím nastoupila klerikalizace, a to způsobem, který neexistoval nikdy předtím. Nyní se kněz – předsedající, jak nyní bývá raději nazýván – stává vlastním vztažným bodem celku. Všechno záleží na něm. Je to on, koho musíme vidět, účastnit se jeho liturgických úkonů, jemu je třeba odpovídat... Stále méně je v zorném poli Bůh, stále důležitějším se stává všechno to, co dělají lidé, kteří se zde setkávají.“ (Joseph Ratzinger – Benedikt XVI., *Duch liturgie*, Barrister & Principal, Brno 2006, str. 70–71) Podobně se vyjadřuje řada dalších biskupů, teologů a katolických myslitelů.

Nezbytnost vnitřního smíru v Církvi

Když se však leckterí kněží rozhodnou celebrovat směrem k východu, tedy stojí před oltářem z téže strany jako lid, když nevyužívají povolení podávat Tělo Páně na ruku, nebo dokonce když v souladu s motu proprio *Summorum Pontificum* slouží mši svatou ve starším ritu, často bývají překládáni do malých nebo nevýznamných farností, pohlíží se na ně s nevolí nebo i s odporem, jako by páchali kdovíjaký zločin proti jednotě Církve

a proti právům věřících. A právě na to poukazuje kardinál Ratzinger: „Pro správné utváření vědomí ve věcech liturgie je také důležité, aby se konečně přestala ztracovat liturgická forma, která platila do roku 1970. Kdo se dnes za ni zasazuje nebo se jí účastní, je brán jako malomocný; tady končí veškerá tolerance. Něco takového v dějinách nikdy nebylo, vždyť se tím ztrácuje i celá minulost Církve. Jak má potom člověk mít důvěru v její součas-

Způsob, jak se slaví liturgie, rozhoduje o osudu víry a Církve. Tedy i o věčném osudu mnoha lidí.

Duše v očistci (kostel sv. Kateřiny Sienské v New Yorku)

nost? Otevřeně přiznávám, že nechápu, proč se tomuto příkazu netolerance, který bez vážného důvodu brání nezbytnému vnitřnímu smíru v Církvi, víceméně podrobuje i mnoho mých spolubratří biskupů.“ (Benedikt XVI., *Bůh a svět*, Barrister & Principal, Brno 2010, str. 283)

Hledání nové rovnováhy

Dnes jsou někdy na vysokých pozicích kněží, kteří kdysi nekriticky vítali každou novotu a nechtějí ani slyšet o současných námitkách a výhradách. Takový postoj kardinál Ratzinger označuje za zpozdilost: „Zdá se mi, že probíhá proces přehodnocování, při kterém si někteří uvědomují, že postoupili vpřed příliš

daleko a příliš rychle. Avšak je to hledání nové rovnováhy, které se v této chvíli odehrává mezi *elitou*, pouze v některých kruzích odborníků, zatímco jimi samými vyvolaná reformní vlna teprve nyní zasahuje základnu. Stává se proto, že mnoho kněží i laiků je opožděně nadšeno něčím, co považují za avantgardní, něčím, co experti ještě včera zastávali, dnes však již stojí na jiných, někdy přímo tradičních pozicích.“ (Joseph Ratzinger, *O víře dnes*, Zvon, Praha 1994, str. 103)

Co s tím vším může udělat obyčejný laik

Někdo možná namítne: Ale co s tím vším může udělat obyčejný laik? Neměla by se o nápravu starat výlučně hierarchie? Odpovídám, že nikoli. Vždyť *sensus fidei*, cit víry, v nejčistší formě často přežívá mezi nejmenšími v Církvi. Ti pak mají zodpovědnost podporovat církevní představené a usnadňovat jim správná rozhodnutí. Kněží a biskupové potřebují vidět spontánní zájem a slyšet hlas lidu, který si přeje normalnost a přirozenost v projevech bohopycty při mši svaté a při svatém přijímání, který chce vrátit mřížky, u nichž se chvilku před přijetím Krista může vkleče usebrat a vzápětí má pár vteřin klidu, aby si uvědomil, co se tu stalo. Kněžím je nutné říkat, že při proměňování a následující modlitbě nepotřebujeme vidět jejich tvář, případně jak si utírají nos, a že bychom se lépe soustředili, kdyby stáli u hlavního oltáře se svatostánkem – z téže strany jako lid. Pokud snad napoprvé neuspějeme, vezměme si příklad z neodbytné vdovy v Lukášově evangeliu. Bylo by nádherným ovocem eucharistického kongresu, kdybychom našim kněžím vlili odvahu k vyznavačství, ke snášení ústrků nebo šikany pro bezbranného eucharistického Ježíše. Na kněžích, kteří jsou svěceni právě pro nejsvětější Eucharistii, do značné míry závisí toužebná obnova Církve a víry.

P. Filip M. Stajner
(Mezititulky redakce)

P. ThLic. Filip Antonín Maria Stajner, člen Sdružení kněží a jáhnů sv. Dominika, v roce 2000 vážně onemocněl ALS, dnes je ochrnutý na celé tělo

STATEČNÝ BOJOVNÍK

Zemřel kněz, básník a protipotratový aktivista P. Karel Dachovský

Jedna z katolických modliteb zní: „Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod nás, Pane!“ Přesto ale nelze popřít, že náhlá úmrtí v milosti posvěcující bývají často pro zesnulé opravdovým požehláním. Netrpí fyzickými bolestmi a jdou buď přímo, nebo po pobytu v očistci do nebe. Mnohdy ale nastupuje větší bolest pro pozůstalé a také pro ty, kteří zemřelé měli rádi a v lásce s nimi spolupracovali na dobrém díle. Přesně toto byl případ kněze, básníka a vydavatele P. Karla Dachovského z Prahy.

Život před emigrací

Narodil se roku 1949 v Praze v katolické rodině, na základní škole v Sokolské ulici ho učila češtinu Eva Štolbová, pozdější signatářka Charty 77 a spisovatelka. Vystudoval Vysokou školu ekonomickou, pracoval v bance v Praze a poté v pojišťovně v Liberci, kde se stal tajným řeholníkem řádu sv. Františka, který podobně jako všechny řehole za komunismu byl zakázán. Úzce spolupracoval s hrdiny neoficiálního řeholního života P. Janem Bártou, jehož životopis později napsal, a P. Alešem Zlámalem. V ilegalitě byl vysvěcen na kněze vězněm 50. let P. Václavem Razikem, tajným biskupem. Aktivně se podílel na katolickém samizdatu, tj. na ilegálním vydávání a rozšiřování katolické literatury. Jeho velkou láskou už tehdy byla duchovní poezie, kterou zveřejňoval v samizdatových publikacích. To všechno neuniklo pozornosti všemocné StB, P. Karlovi se ale podařilo emigrovat do Velké Británie.

Zakladatel Řádu

Po návratu a změně poměrů v listopadu roku 1989 založil nakladatelství Řád, které od roku 1994 vydávalo stejnojmenné periodikum, vycházející třikrát do roka. Tam publikoval své básně s hlubokým náboženským obsahem a dával též prostor jiným katolickým básníkům. Řád tím ideově navazoval na prvorepublikovou revui téhož názvu, kterou nejdříve

zakázali nacisté a poté roku 1948 komunisté. V tomto původním Řádu publikovali své básně Václav Renč, Jan Zahradníček, Bohuslav Reynek a vůbec celá plejáda katolických literárních umělců. P. Karel chtěl právě tuto tradici oživit.

Foto: <http://www.apha.cz>

Karel miloval krásu tohoto světa. Radoval se z květin a uměl se pozorně dívat na svět. Ale stále jako by byl jedním krokem na věčnosti. Jistě byl z nás všech obdařen nejsilnější vírou – vzpomíná básník Roman Szpuk.

Ochránce nenarozeného života

Básně ale rozhodně nebyly jedinou náplní časopisu. Řád se věnoval i ochraně nenarozeného života, jak měl napsáno také v tiráži. Publikoval články a informace domácích i zahraničních autorů o zločinech vražd nenarozených a vůbec o dění v Církvi ve vztahu k obraně dětí ohrožených umělým potratem. P. Karel rovněž vydal ve svém nakladatelství publikaci „7 statečných bojovníků proti interrupcím

v USA“, kde strhl masku tzv. demokracii a svobodě západního světa, který zatýká a odsuzuje do vězení nebo k vysoké pokutě lidi jen proto, že měli odvahu nazvat potrat vraždou a veřejně proti tomuto zlu vystoupit modlitbou před potratovými klinikami. Dominantní postavou této sedmičky je neúnavná aktivistka za práva nenarozených Joan Andrewsová-Bellová, jež za své modlitební iniciativy před interrupčními zařízeními strávila řadu let ve vězení. Obětí potratové perzekuce byl také newyorský světicí biskup Vaughan, jemuž P. Karel rovněž věnoval v brožurce svůj medailonek. P. Karel však proti potratům nejen psal, ale také veřejně vystupoval. Často jej bylo vidět na Pochodech pro život, v poslední době i před porodnicí U Apolináře s růžencem v ruce. Psal i životopisy svatých, jež byly u zbožných katolíků oblíbené a četly se.

Dobrý pastýř

P. Karel v polistopadové éře působil jako kněz nejprve u sv. Antonína v Praze-Holešovicích, poté v různých farnostech, nejdéle v kostele sv. Rocha na Olšanském náměstí. Ten býval při jeho mších plný, pod vlivem kázání P. Karla došlo i k několika konverzím. Ve svých homiliích zdůrazňoval především trvalost a stabilitu katolické morálky a nepřípustnost potratu, který nazýval vraždou. V posledních letech vykonával P. Dachovský duchovní službu u sester boromejek v Praze.

Zemřel náhle 11. srpna krátce po zprávě o úmrtí jeho hospitalizované sestry Dagmar, která mu vedla domácnost. Pohřeb obou sourozenců současně se konal 21. srpna v kostele sv. Anny v Praze na Žižkově, obřady vedl pražský pomocný biskup mons. Václav Malý, jež byl farářem u sv. Antonína v Praze-Holešovicích právě v 90. letech, kdy tam P. Karel působil jako kaplan.

Spolupráce nekončí

Na závěr se čtenářům omlouvám za něco zcela osobního. P. Karel byl mým příte-

lem a spolupracovníkem, na jeho časopisu Řád jsem se spolupodílel svými články a zprávami o dění v Církvi. Perfektně jsme kooperovali, panovala mezi námi krásná shoda. Tím spíše mne jeho smrt hluboce zasáhla. Ještě pár dní před svým úmrtím se se mnou domlouval na termínu dodání příspěvků do dalšího čísla Řádu. Už mu je nedodám. Jenže pardon, co to plácám. Vlastně ano, dodám, ale

nikoli na jeho pozemskou adresu. Své příspěvky nemusím ani psát, stačí jen myšlenka, protože na věčnosti je všechno jinak. A jak znám P. Karla, nepřestane ani v nebi vydávat Řád. Nikoli písemnou formou, ale jinou, duchovní a nám těžko pochopitelnou. Vždyť v nebi – jak napsal svatý Bernard – je všechno to dobré, co na zemi takto právem vnímáme, mnohonásobně větší a dokonalejší. Takže, drahý

Otče Karle, přijměte tuto moji víru jako mé rozloučení s Vámi a ujištění, že naše spolupráce, které jsem si tolik vážil, nekončí. A díky za všechno.

PhDr. Radomír Malý
(Mezilitulky redakce)

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

ARCIBISKUP CHAPUT: ŽÁDNÝ JINÝ MORÁLNÍ PROBLÉM NENÍ ROVEN POTRATU

Žádný z mnoha problémů sužujících moderní společnost se nemůže rovnat bezostyšnému ničení nevinných lidských životů, řekl filadelfský arcibiskup Charles Chaput v souvislosti s nejnovějším videem organizace Planned Parenthood.

„Jde o prosté cvičení nejzákladnějšího logického myšlení. Ze spektra zlých skutků je krádež špatná, násilný útok horší a vražda je nejhorší. Všechny tři zločiny spojuje podobně zlá vůle, ale jen velmi zmatená mysl by stavěla na roveň krádež a vraždu,“ napsal 10. srpna ve svém sloupku pro list *Catholic Philly*.

„Oba skutky jsou závažné. Ale nejsou si rovny. Záměrné zabíjení nevinného života je jednoznačně odporný čin. A nelze to zakrýt žádným množstvím řečí o kontextu daného skutku nebo odváděním naší pozornosti k jiným problémům.“

Pobuřující videa

V sérii pěti videí, které zatím zveřejnilo Centrum pro pokrok lékařské vědy, zástupci Planned Parenthood mimo jiné diskutují o cenách za různé části těla potracených dětí a o tom, jak lze změnit postup při potratu, aby zůstaly neporušené orgány, a dokonce i „neporušená mrtvá tělíčka“. Na jednom z videí je zachycen zdravotník, jak prohlíží části těla potraceného dítěte a prohlásí: „Další chlapec!“

Videa vzbuzují otázky, zda tato organizace odebírá a prodává orgány potracených dětí.

Pochod pro život. Foto: Flickr, Hnutí Pro život ČR, Jan Žofák (CC BY-NC-ND 2.0)

Zabíjejí děti. A my musíme pozvednout svůj hlas na jejich obranu. Tak se má člověk zachovat. Právě to znamená být člověkem.

Planned Parenthood tvrdí, že si pocíná legálně. Videá nicméně vyvolala nesmírné pobouření, celonárodní demonstrace, vyšetřování kongresem a výzvy k ukončení financování této organizace, která ročně dostává více než půl miliardy dolarů z peněz daňových poplatníků.

Přirozená hierarchie problémů

Ačkoli je dnešní svět sužován mnoha společenskými neduhy – které spolu vzájemně souvisí a jejichž existenci si musíme přiznat a snažit se je řešit –, existuje přirozená hierarchie těchto problémů, protože některé z nich se týkají přímo lidského života, řekl arcibiskup Chaput.

Obvyklým argumentem proti hnutí pro-life – v němž působí velký počet katolíků –, je to, že bojují pouze za rození dětí a již se nestarají o potřeby dítěte nebo matky, jakmile se dítě narodí. Takové pojetí je však mylné, prohlásil arcibiskup.

„Nemá smysl bojovat za nenarozené děti, když budeme ignorovat základní potřeby dětí poté, co se narodí,“ řekl. „Proto není překvapením, že rok co rok téměř všechny katolické diecéze ve Spojených státech včetně Filadelfie věnují mnohem více času, personálních i materiálních zdrojů na poskytování sociálních služeb chudým a vzdělávání mladým lidem než na boj proti potratům.“

Katolická církev je jednou z největších charitativních organizací na světě. Přestože je obtížné přesně vyčíslit, jaké procento sociálních služeb je každoročně ve Spojených státech poskytováno Církvi,

zpráva časopisu *Forbes* z roku 2013 zařadila jen Katolickou charitu na páté místo v celonárodním žebříčku. A to se nezmiňuje o dalších katolických charitativních organizacích, jako jsou Christ in the City, společnosti svatého Vincenta de Paul, vývařovny nebo jiné charitativní organizace provozované řeholními společnostmi nebo místními farnostmi.

Základ všech ostatních práv

Nicméně je správné upřednostňovat právo na život jako základ všech ostatních práv, poznamenal arcibiskup Chaput.

„Protože děti samozřejmě nejdříve potřebují přežít v lůně matky, než mohou mít takové potřeby, jako je jídlo, přístřeší, imigrační poradenství a dobrá zdravotní péče. Nejhlavnějším právem člověka – tím, které předchází všem ostatním právkům – je právo na život,“ řekl.

A zatímco boj proti potratům a eutanazii nezbavuje povinnosti napravovat i jiné společenské křivdy, jako je chudoba a násilí, existuje právo uspořádat si mravní priority, řekl arcibiskup Chaput. Z toho důvodu biskupové ve Spojených státech vydali v roce 1998 pastýřský list „Žít evangelium života“.

„Každá politika, jež bere v úvahu lidskou důstojnost, se musí vážně zabý-

vat otázkami rasismu, chudoby, hladu, zaměstnanosti, vzdělání, bydlení a zdravotní péče. Ale i když si v těchto oblastech počínáte „správně“, nikdy to nemůže omluvit vaši špatnou volbu týkající se přímého útoku na nevinný lidský život.

Neschopnost chránit a bránit život v jeho nejzranitelnějších etapách vzbuzuje pochybnosti ohledně tvrzení o „správnosti“ pozic v jiných záležitostech, které se týkají těch nejchudších a nejslabších v lidské společnosti“ (*Žít evangelium života*, str. 22).

Důležitost politické angažovanosti

Dalším obvyklým argumentem proti hlavnímu proudu pro-life hnutí je to, že tento přístup nikdy nemůže poskytnout řešení problému potratů, a proto je politická angažovanost ztrátou času.

„V praxi je politika aplikací mravního přesvědčení ve veřejné rozpravě a v procesu tvorby právních předpisů. Účelem zákonů není jen omezovat a hájit, ale též učit a formovat. Zákon nejenže odráží kulturu, ale utváří a přetváří ji. To je důvod, proč se křesťané nemohou vyhýbat politické angažovanosti,“ uvedl arcibiskup Chaput.

Ačkoli politická činnost v žádném případě není hlavním zaměřením nebo

cílem víry, křesťané mají povinnost bránit život, což „se nevyhnutelně týká politiky“.

„Proto nedávné hlasování v Senátu o ukončení financování organizace Planned Parenthood bylo nejen správné a včasné, ale nutné. A neúspěch při hlasování je veřejným selháním charakteru každého katolického senátora, který hlasoval proti tomuto opatření,“ uvedl.

Být člověkem znamená hájit život

V závěru svého prohlášení arcibiskup Chaput všechny vyzval, aby si přečetli sloupek „veterána hnutí pro-choice“ Rubena Navarettea, Jr., který byl otištěn 10. srpna v listu *Daily Beast*, v němž upřímně zpochybňuje své propotratové stanovisko poté, co zhlédl tato videa.

Nejsilnější částí tohoto sloupku jsou věty, v nichž Navarette cituje svou manželku, jež zastává pro-life stanoviska, napsal arcibiskup Chaput.

„Zabíjejí děti. Miliony dětí. A my musíme pozvednout svůj hlas na jejich obranu. Tak se má člověk zachovat. Má chránit děti – své vlastní děti i ty ostatní. Právě to znamená být člověkem.“

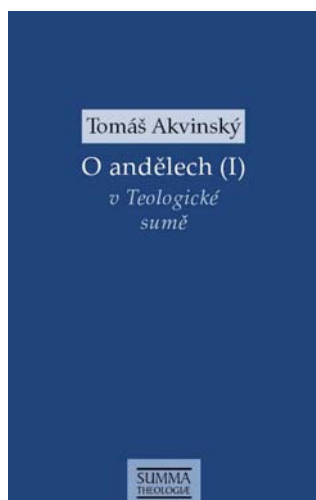
Arcibiskup Chaput odpověděl: „Amen.“

<http://www.catholicnewsagency.com>

Přeložil Pavel Štička
(Mezititulky redakce)

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, I 10 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Jean Corbon OP: Liturgie pramene

Pojednání libanonského dominikána o liturgii je na českém trhu zcela neobvyklé jak svým žánrem, tak teologickou hloubkou. Jeho poetický a mystický text nás uvádí do liturgického dění s neobvyklou živostí. S úžasem zjišťujeme, že jsme účastni Apokalypsy svatého Jana, že se v našich časech a našich životech rozlévá Pramen, který vyvěrá zpod nebeského oltáře. J. Corbon je knězem bejrútské řeckokatolické eparchie a spoluautorem Katechismu katolické církve. Brož., 200 str., cca 240 Kč

Tomáš Akvinský: O andělech v Teologické sumě

Tomáš Akvinský byl nazýván *doctor angelicus* (andělský učitel) nejen pro svou trpělivost, ale především pro velkou pozornost, kterou věnoval tématu andělů. Promyšlení andělů jakožto nemateriálních, myslících a svobodných tvorů může sloužit jako určitý myšlenkový experiment, v jehož rámci lze řešit celou řadu otázek vztahujících se k člověku, jeho poznání, mravní hodnotě jednání a podobně. Komentovaný překlad jednoho z nejvýznamnějších středověkých děl o andělech může všem zájemcům o toto téma přinést celou řadu podnětů. Brož., 2 svazky, (I) 228 str., 260 Kč; (II) 108 str., 130 Kč

Jak to vidí Jan Levíček

Korupce je, když...

Moderní pokus o vytvoření jakési syntézy „dobra“, které nebude tak náročné, a „zla“, které nebude tak zlé, vede k uznání a popularitě u všech „něcistů“. Jedná se pak ale ještě o autentické Kristovo učení?

Asi před rokem jsem sledoval diskusi, kterou moderoval známý populární kněz. Odehrávala se v knihovně Václava Havla v Praze a účastnili se jí tři politici: dva za KDU a jeden Aktivista. Ta debata nebyla ničím zajímavá. Odehrávala se v atmosféře pochlebování a ujišťování se, jak jsou skvělí. Nejvíce mne ale dostalo ujištění, že toto jsou zcela nezkorumpovatelní lidé. A přitom největší korupce se odehrávala přímo před zraky nás všech, kteří jsme tento pořad sledovali. Aktivista tam totiž celou dobu seděl v tričku s nápisem „Různé rodiny, stejná práva“ a nikdo, nikdo z přítomných neuznal za vhodné a nutné poukázat na zhovadilost tohoto konstatování. Před našimi zraky probíhala korupce pozitivním mediálním obrazem.

Jen žádná morální a duchovní dilemata, jen se nepouštět do „kontroverzních témat“.

Korupce ve veřejné sféře byla vždy přítomná, a to podle pravidla „Kde jsou veřejné peníze, tam je korupce“. Tato korupce, byť je opovržením hodná, je svým

způsobem primitivní. Každý ví, že krádež je hřích a trestný čin.

Korupce je, když za výhodu, na kterou jinak nemám nárok, já poskytnu výhodu někomu jinému. Jinými slovy zneužiji své postavení. Platí to však nejen v onom „aktivním přístupu“ – zneužít, ale i v pasivním. Měl jsem povinnost konat, a nekonal.

A právě to se v tomto pořadu odehrálo a bohužel se to odehrává dnes a denně. Proč narušovat poklidnou, přátelskou atmosféru. Proč otevírat nepříjemné a „kontroverzní“ téma. Lepší je to přejít a užít si pohodu. Avšak takovéto mlčení legitimizuje počínání lidí, jako je Aktivista. Když k tomu takové authority, jako jsou známý kněz či představitelé KDU, mlčí, asi to bude v pořádku.

Nechat se korumpovat pozitivním mediálním obrazem je velice zákeřné. Vede to k tomu, že mnozí „mediálně populární“ představitelé Církve k nepříjemným tématům mlčí, mlží, relativizují.

Je to jako náš vztah k Bohu, obyčejnou krádeží se od Boha sice vzdalujeme,

ale přes uskutečněný hřích stále evidujeme, kde je dobro a kde zlo – směřujeme k Bohu, byť jsme se od něj vzdálili.

Pýcha, zbabělost, která nás vede k mlčení, přecházení a nakonec tolerování zla, nás vede nejen k vzdálení se od Boha, ale k odvrácení se od něj, a tím se tento skutek stává mnohem vážnějším, než je samotná sprostá krádež.

Ježíš řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina.“ (Mt 10,34–36)

Kristus rozděloval a stále rozděluje. Dobro a Zlo je oheň a voda a nesnesou se vedle sebe. Moderní pokus o vytvoření jakési syntézy „dobra“, které nebude tak náročné, a „zla“, které nebude tak zlé, vede k uznání a popularitě u všech „něcistů“. Jedná se pak ale ještě o autentické Kristovo učení?

*Mgr. Jan Levíček
konzultant, starosta MČ Brno-Ořešín*

Kurz symptotermální metody PPR

Kurz vysvětluje zásady společné plodnosti, které vědecky vypracovala německá Arbeitsgruppe NFP. Metoda je známá také jako „Sensiplan“. V znalosti a respektování těchto pravidel je tato metoda stejně spolehlivá jako hormonální antikoncepce, která má přitom velká zdravotní a etická rizika nejen pro ženu.

Kurz je vhodný pro manžele, snoubence, zájemce o prohloubení znalostí dané problematiky a také pro lidi, kteří chtějí pomáhat v dané problematice ve farnosti a mít nezkrasované znalosti

dané problematiky. Více na <http://www.cenap.cz/wks-stm-ppr.php>

Kurz probíhá ve středečních cyklech v rámci čtyř setkání: 23. 9., 30. 9.,

14. 10., 21. 10. 2015 v sídle Centra naděje a pomoci na adrese Vodní 13, Brno, tel.: 543 331 470

CENAP

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

„V létě jsem překládal svědectví pákistánského křesťana žijícího v Londýně. Líčil, že v pákistánských vězeních nyní čeká na 300 křesťanů na smrt. Byli odsouzeni za „rouhání“. Všem jim byla učiněna nabídka, že si mohou zachránit život, konvertují-li k islámu. Jediný prý této nabídky nevyužil. Budme oddáni Kristu stejně jako oni,“ napsal Dan Drápal v textu zveřejněném na ChristNet.cz a dodal: „Když nám se zdá, že něco končí, pro Boha to může být nový začátek. Platí to i pro Evropu.“ **Musíme doufat, že Evropa nekončí;** byť se současná situace zdá téměř bezvýchodná a kýmsi účelově řízená. Mimochodem, víte, jaká je nejnovější móda EU? Absolutní nekonzistence názoru – a říká se tomu akční efektivní reakce na vývoj situace. Dokládá to např. postup Chorvatska: **Ráno dle českých novinářů Chorvaté imigranty vítali, večer uzavřel stát své hranice.** Ale zmíněné téma si zaslouží jiný prostor než je tento, promiňte.

Znáte své politiky? Evropský parlament hlasoval o kvótách na přerozdělení imigrantů. Jan Zahradil na svém facebookovém profilu stručně shrnul, že: „PROTI Mach (Svobodní), Zahradil, Tošenovský (oba ODS), Pospíšil (TOP 09), Ježek, Telička (oba Ano), Keller, Poc, Sehnalová (všichni ČSSD), **ZDRŽELI SE Zdechovský, Šojdrová, Svoboda (všichni KDU-ČSL) [!!!!!!!],** PRO Niedermayer,

Polčák, Štětina (všichni TOP 09). A vůbec nehlasovali (tedy buď nepřítomni nebo se odhlásili) všichni poslanci KSČM, Poche (ČSSD), Charanzová, Dlabajová (obě Ano).“

Vláda intenzivně pracuje na tom, aby **se naše devítiletá docházka změnila na desetiletou.** Povinnou předškolní výchovu od pěti let už přijala jako svou vizi

Koláž: mimi

těž nová ministryně školství. **Nechcete vyjádřit svou nespokojenost s tímto totalitním opatřením?** Pokud ano, napište na Ministerstvo školství a hlavně zákonodárcům, kteří dostali váš hlas ve volbách. Chcete více podrobností? Pěkně je podává v komentáři na Aktuálně.cz Martin Fendrych: „Desetiletá povinná školní docházka by znamenala, že stát přebírá větší odpovědnost za výchovu a vzdělávání dětí. Rodiče budou povinně posílat dítě do školy o rok dřív. Jak to ministryně odů-

vodňuje? „Podle mě by měl stát garantovat rodičům a dětem stabilitu, pokud se hlásí k určité politice přístupu dětí ke vzdělávání, ale také k principům vyššího sladování rodinného a pracovního života.“ Věta potřebuje přeložit. Co je ona „určitá politika přístupu dětí ke vzdělávání“? Skrývají se v ní sociálně vyloučené oblasti, ghetta a potíž s dětmi, které tam žijí. Nejsou zdrcující většinou o nic hloupější než holky a kluci z ostatních koutů země, ale bývají zanedbané, rodiče se o ně málo starají, na začátku školy mají handicap. Experti vědí: pro tyto děti je klíčové, aby se začaly učit dřív. Pak doženou ztrátu. Do školky dnes nastupuje jen asi pět procent dětí z ghett. To se skrývá za „politikou přístupu dětí ke vzdělávání“. ... Nerozumím té povinnosti. A pevné víře Valachové, že stát umí úplně malé děti vychovat lépe než rodiče. Že jim poskytne lepší péči. Jistě, v ghettech to podle průzkumů jednoznačně platí a předškolní výchova dětem pomůže. U jiných dětí je ale povinnost zbytečná a nesmyslná. Logické by bylo rodičům nabídnout: máme dost školek, **pokud dáváte přednost kariéře (Valachová to označila jako „principy vyššího sladování rodinného a pracovního života“),** pak můžete dítě poslat do školky nebo nulťáku. Pokud máte za přednější dítě, buďte s ním doma.“ Ale což, raději kariéru než děti, no ne?

-zd-

27. 9. Ne 26. neděle v mezidobí
Nm 11,25–29, Žl 19, Jak 5,1–6, Mk 9,38–43.45.47–48
28. 9. Po Slavnost sv. Václava (Doporučený svátek)
Mdr 6,9–21, 1 Kron 29, 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27
29. 9. Út Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
Dan 7,9–10.13–14 (Zj 12,7–12a), Žl 138, Jan 1,47–51
30. 9. St Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve
Neh 2,1–8, Žl 137, Lk 9,57–62
1. 10. Čt Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
Neh 8,1–4a.5–6.7b–12, Žl 19, Lk 10,1–12
2. 10. Pá Památka svatých andělů strážných
Ex 23,20–23a, Žl 91, Mt 18,1–5.10
3. 10. So sv. Maxmilián, biskup
Bar 4,5–12.27–29, Žl 69, Lk 10,17–24

4. 10. Ne 27. neděle v mezidobí
Gn 2,18–24, Žl 128, Žid 2,9–11, Mk 10,2–16
5. 10. Po sv. Palmác, mučedník
Jon 1,1–2, 1.11, Jon 2,3–8, Lk 10,25–37
6. 10. Út sv. Bruno, kněz
Jon 3,1–10, Žl 130, Lk 10,38–42
7. 10. St Památka Panny Marie Růžencové
Jon 4,1–11, Žl 86, Lk 11,1–4
8. 10. Čt sv. Simeon
Mal 3,13–20a, Žl 1, Lk 11,5–13
9. 10. Pá sv. Dionýsius, biskup, a druhové, mučedníci
Jl 1,13–15; 2,1–2, Žl 9, Lk 11,15–26
10. 10. So sv. Paulin, biskup
Jl 4,12–21, Žl 97, Lk 11,27–28

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.